

Sempre igual,
el mateix lloc, les mateixes pedres,
aucells que ja no canten, tristesa.
El neguit quan veig tanta distància,
la fosca quan no hi ha llum encesa,
el final...
Caminant per un camí de pols,
cercant aquí on no hi és la bellesa,
lentament, dins un bosc tot d'espines,
cerc dolçor, i trob tan sols duresa.
Un penyal,
precipici trist que ens separa
i dóna impotència a aquella empresa,
allò que vaig voler començar
pensant trobar per sempre puresa...
Sempre igual.

Núvols que tot ho tapen,
boires espesses dins la nit
negrures de soletat,
precipici infinit.
Records sense esperança,
món gris,
lluna amagada,
sol ofegat,
ni una estrella,
ni una flor d'abril,
fàstic,
matèria,
carn,
llàgrimes.
Esser rebel?
i em dius per què?

JOAN SAURA
PRIMER CIENCIES

